

som ikke udtrykkeligt ere bestemte at skulle være særlige for de enkelte Landsdele". Det er altsaa alle de Bestemmelser, som ere givne for de enkelte Landsdele, hvorpaa det hele Spørgsmaal beroer. Naar det ærede Medlem, der først havde Ordet efter Ordføreren for Forslagsstillerne (F. Mourier-Petersen), meente, at naar et Ministerium gif ind paa at tilraade Hs. Majestæt at underskrive en Lov som den, her er forelagt, vilde det Første, Rigsraadets Folkething gjorde, være at sætte Ministeriet under Tiltale, har det ærede Medlem slet ikke læst denne Paragraph; thi naar en Lov udkommer af det Indhold, som nærværende Udskast, vilde Rigsraadet slet ikke kunne gjøre andet end henvende sig til Kongen med en Klage, hvorefter da Tvisten skulde afgjøres af Kongen i Geheimestatsraadet. Videre kunde Rigsraadet ikke komme, og der vilde altsaa ikke være det Allerfjerneste at befrygte for et Ministerium, som sluttede sig til nærværende Lovudkast. Seg skal ogsaa oplyse, at det, at den her foreslaaede Fremgangsmaade er lovlig, ingenlunde er nogen enkeltstaaende Mening, men det har været en temmelig almindelig Mening, ogsaa i Rigsraadet, dengang den Grundlovsbestemmelse blev forelagt, der senere blev til Grundlov den 23de December 1864. Dengang vedtog Rigsraadets Landsthing en Redaction af Forslaget, som gif ind til Folkethinget, og deri var der en Bestemmelse, som sigtede til at fiksere de Fællesanliggender som fælles, der dengang vare det, idet Landsthinget havde vedtaget en § 6, som sagde: „Svovrigt vedblive de givne Regler for Fællesanliggenderne at gjælde for de Anliggender, som for Tiden henhøre under Rigsraadets Omraade." Folkethinget strøg imidlertid disse Ord „for Tiden", fordi det paa ingen Maade vilde have fastslaaet, at de Anliggender, som skulde henhøre under Rigsraadet, skulde vedblive at være de samme, som de for Tiden vare. Landsthinget holdt meget stærkt fast paa disse Ord, medens Folkethinget slet ikke vilde vedtage dem, og dette viser, at man paa begge Steder indsaae den store Betydning af dem; man indsaae, at, hvis man ikke havde dem, maatte man finde sig i den Bestemmelse i Grundloven af 18de November, som siger, at hvad der ikke er Fælles, er Sær-

ligt. Seg skal tillige oplyse, at vi have et Exempel paa, at Kongen har taget Noget bort fra Rigsraadet og henlagt det til en enkelt Landsdeel, uden at spørge Rigsraadet, og uden at dette har indvendt det Mindste derimod; behøver man noget yderligere Beviis for at afgjøre, hvilken Paastand der er den rette, maade det vel være dette Exempel, som jeg nu skal nævne. Fællesforfatningen er, som bekendt, af 2den October 1855, men under 10de November samme Aar, altsaa efter, at Forfatningen var traadt i Kraft, udkom en allerhøieste Kundgjørelse, hvori Kongen bestemmer, at Anliggender, som hidtil ikke have været særlige for Slesvig, nu skulle være det; det vil sige, at de toges bort fra Rigsraadet, og Kongen støtter sig, idet han gjør det, netop til den Ret, han har ifølge Ordene i den nævnte Forfatning. Det hedder nemlig i denne Kundgjørelse: „I Betragtning af, at den af Os under 2den October d. A. udstedte Forfatningslov for det danske Monarchies Fællesanliggender i § 22 fastsætter, at Fællesanliggender ere alle, som ikke udtrykkeligt ere bestemte at skulle være særlige for de enkelte Landsdele", giver Kongen den Bestemmelse, at for Slesvig vil Udstrømningen til Hæren og Flaaden, Udbredelse af Heste til Hæren og det militaire Indkvarteringsvæsen blive overførte til Slesvigs særlige Anliggender. Altsaa, efter at Fællesforfatningen er traadt i Kraft, overføres disse Anliggender fra Rigsraadet, hvorunder de have hørt ifølge Forfatningen af 2den October, til Slesvigs særlige Anliggender, og det skeer, uden at Kongen spørger Rigsraadet derom. Det hedder: „I Betragtning af den af Os under 2den October d. A. udstedte Forfatningslov" osv., bestemmer Kongen, at disse Anliggender nu skulle være særlige, og dermed anseer han Spørgsmaalet for afgjort. Det er aldeles den samme Fremgangsmaade, som her er foreslaaet, og naar det dengang ikke var fornødent at spørge Rigsraadet, kan det heller ikke være det nu. Saaledes staaer Spørgsmaalet for mig, naar det stilles ligefremt hen i al sin Almindelighed, og jeg kan ikke see Andet, end at det, som er anført derimod, ikke overfor, hvad der ligger for som Virkeligt, kan være afgjørende. — Dernæst skal jeg gjøre opmærksom paa, at dersom